

EUCHARISTIE A PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Autorka: Rita Konzalová

© *Biskupství brněnské*

Tereza a první svaté přijímání

Jednoho dne odpoledne se tatínek s Terezkou vypraví k řece na ryby. Nejdou je lovit pro sebe, ale pro chudé klarisky. Tereza se těší, že jim úlovek zanesou do kláštera a sestřičky si budou moci pochutnat na rybách.

Cesta k řece vede kolem pekařství. Tatínek se tam s Terezkou zastaví a koupí jí dva tvarohové koláčky, které má moc ráda. Tereza hned jeden koláček strčí do pusy a ten se jen rozplyne. Nad druhým přemýšlí. Má si ho sníst hned, nebo si ho má schovat? Nakonec si koláček schová do kapsy u zástěrky.

Tatínek se zatím zastavil s panem Dupontem a povídají si o politice. Tereza najednou zpozoruje na druhém chodníku stařečka, který se s berlemi belhá ulicí. Stařec je velmi chudě oblečen. Terezku napadne, že se možná za tou vrásčitou tváří skrývá sám Pán Bůh, který v podobě chudých obchází světem. Tatínek jí přece říkal, že se s chudými má dělit. Tereza vytáhla z kapsy drobnou minci, kterou dostala od strýčka a podává ji stařečkovi. Ten však minci odmítá. Terezce je smutno, přemýšlí, jestli stařečka neurazila. Uvažuje, zda mu neměla raději dát svůj koláček. Když se ohlédla, uviděla na tváři starce úsměv. V tu chvíli ji napadlo, že bude moci stařečka obdarovat mnohem lépe. Má velkou radost, že přišla na něco krásného, co mu může dát.

Včera jí sestra Pavlína vyprávěla o prvním svatém přijímání, na které se Tereza připravuje. Velmi se těší na okamžik, kdy se poprvé takto setká s Pánem Ježíšem. Pavlína mimo jiné řekla, že v takový den, kdy poprvé přijme eucharistického Ježíše, bude nejbohatší. V ten den, kdy bude mít Pána Ježíše ve svém srdci, může si u Boha všechno vyprosít. Tereza uvažuje: až poprvé přijmu Pána Ježíše, poprosím za tohoto stařečka, aby mu dobrý Bůh dal všechno, co potřebuje, aby ho udělal šťastným. Tereza věří, že ji Bůh jistě vyslyší. Dědeček ani nebude vědět, že je to dárek právě od ní. Teď je Tereza konečně spokojená.

*Rita Konzalová podle knihy M. Holkové „Tereza Martinová“
pro Katechetický věstník č. 1-2/2014-15*

Statečný Tarsicius

O svatém Tarsiciovi mnoho nevíme. Žil ve 3. století v Římě a vychovával ho jeho strýc. Pravděpodobně ztratil rodiče a jeho silou se stala víra a láska k Pánu Ježíši, kterému chtěl z celého srdce sloužit. V té době zavládlo kruté pronásledování křesťanů. Přesto se víra v Pána Ježíše šířila. Křesťané žili tak, že se z jejich chování dala poznat Boží láska k lidem. Zajetí křesťané svou víru nezapírali, ale přijímali i mučednickou smrt. Jejich svědectví bylo účinné. Zajatci potřebovali posilu v posledních chvílích života a toužili po setkání s Pánem Ježíšem v eucharistii. Dospělí křesťané nemohli zajatce navštívit, aby se neprozradili. Jednoho dne se k tomuto úkolu přihlásil Tarsicius, který sloužil při mši svaté jako ministrant. Nabídl se, že odnese svaté přijímání do vězení. Biskup souhlasil, protože si uvědomoval, že chlapec nebude tak nápadný.

Tarsicius si velmi vážil svého poslání a schoval eucharistii na srdci pod oblečením. Cestou k vězení se potkal s partou kluků, kteří ho chtěli zastavit. Někteří tušili, že je křesťan, a vyzvídali, kam jde. Když do něj jeden z kluků vrazil, zjistil, že něco skrývá pod košilí. Kluci se na Tarsicia vrhli a chtěli se té tajemné schránky zmocnit. Tarsicius se bránil a nechtěl eucharistii vydat ani za cenu vlastního života. Kluci ho kopali a bili, někdo vzal dokonce kámen, kterým ho zranil.

Najednou se na ulici objevil římský voják, který útočníky rozehnal. Umírající Tarsicius v něm poznal tajného křesťana a předal mu schránku se svatým přijímáním. Voják pak dokončil Tarsiciův úkol. Tarsiciova smrt nebyla marná. Pro svou statečnou obranu eucharistie se stal patronem všech ministrantů.

*Rita Konzalová podle promluvy Benedikta XVI. k ministrantům (2010)
pro Katechetický věstník č. 3/2014-15*

Svatá Marie Goretti

Marie Goretti se narodila v Itálii (1890) ve velmi chudé rodině. V deseti letech jí zemřel otec. Maminka musela pracovat na poli, a tak Marie převzala starost o domácnost a sourozence. Kvůli tomu nemohla chodit do školy a na výuku katechismu. Měla velkou úctu k Pánu Ježíši v eucharistii. Když šla do města na trh, často se zastavila v kostele a modlila se před svatostánkem. Otvírala své srdce Pánu Ježíši a také mu naslouchala. Zároveň klečela před obrazem Panny Marie a svěřovala jí všechny své starosti. Svěřila jí také touhu jít k prvnímu svatému přijímání, i když nemá závoj, šaty ani boty.

Svému bratru Angelovi jednou řekla: *Mysli na to, koho jdeš přijmout. Ježíš nehledí na boty, on se dívá do srdce.* Velký den nastal pro Marii na svátek Božího Těla. Konečně mohla přijmout Pána Ježíše. Bylo jí dvanáct let. Zbožná Marie prožila tyto chvíle v hlubokém štěstí. Večer řekla mamince: *Budu stále lepší.* Tento zážitek velmi ovlivnil její další život. První svaté přijímání obětovala Marie za tatínka a Ježíši slibovala: *Chci raději zemřít než hřešit.*

Nedlouho poté mohla svá slova naplnit. Napadl ji mladík Alessandro Serenelli. Pokusil se Marii znásilnit. Když se bránila, smrtelně ji pobodal. Zranění byla tak velká, že nepomohla ani operace. Marie se vyzpovídala, přijala podruhé svaté přijímání a také svátost nemocných. Následujícího dne zemřela (6. 7. 1902). Před smrtí svému vrahovi odpustila: *Pro lásku k Ježíši jsem mu odpustila a chci, aby se mnou byl v ráji.*

Rita Konzalová pro Katechetický věstník č. 4/2014-15

Blahoslavený Pier Giorgio Frassati

Pier se narodil v bohaté italské rodině (r. 1901), která však nebyla příliš zbožná. V deseti letech ho rodiče poslali k prvnímu svatému přijímání. Pier si tento den uchoval navždy v paměti, protože od té chvíle se pro něj Ježíš v eucharistii stal zdrojem veškeré síly a odvahy. Matce Adelaide se nelíbily Pierovy náboženské sklony. Nechtěla, aby se její syn stal knězem. Když bylo Pierovi dvanáct let, vyzval ho jeden kněz, aby chodil každý den na mši svatou a k svatému přijímání. Matka to samozřejmě odmítla, ale synovy prosby ji nakonec obměkčily. Od té doby se zúčastňoval mše svaté pravidelně.

Po maturitě začal Pier studovat techniku. Jako vysokoškolský student se v rodném Turíně přihlásil do apoštolátu modlitby a do kroužku adorace Nejsvětější svátosti. Toužil po hlubokém duchovním životě. Začal se také starat o mnoho chudých a nemocných, které navštěvoval v jejich bytech. Utěšoval všechny nešťastné a mnoha chudým přinášel dárky. Toto poslání přivádělo Piera do nuzných chatrčí, které byly naprosto odlišné od jeho luxusního domova. Jednou se ho jeden přítel zeptal, zda mu nevadí špína, se kterou se setkává. Pier odpověděl: „Ježíš ke mně přichází každé ráno ve svatém přijímání. Splácím mu to ve velmi malé míře tak, že navštěvuji chudé. Dům může být špinavý, ale já jdu ke Kristu.“ Pierova radost pramenila z úzkého vztahu k Pánu Ježíši, kterého přijímal, a z časté modlitby před Nejsvětější svátostí. Jednou Pier řekl: „Po modlitbě před svatostánkem se cítím silnější, jistější a dokonce šťastnější.“

Jeden jeho přítel o něm podal svědectví: „Když Pier po hodině modlitby odcházel z kostela, obrátil se a zamával směrem ke svatostánku.“ Toto láskyplné gesto, které bylo znakem blízkého vztahu k Ježíši, vyjadřuje něco z radosti a přirozenosti, s jakou prožíval „obyčejný“ křesťanský život uprostřed světa.

Rita Konzalová pro Katechetický věstník č. 5/2014-15

Svatý papež Pius X.

Vlastním jménem Giuseppe (Josef) Sarto se narodil v chudé italské rodině roku 1835. Už jako malý chlapec velmi toužil přijmout Pána Ježíše ve svatém přijímání. V té době to bylo možné až ve 12 letech. Vypráví se, že malý Josef žádal samotného biskupa, aby mu dovolil přijmout Pána Ježíše dřív. Biskup mu řekl: „Až jednou budeš papežem, můžeš to změnit. Ale teď musíš počkat.“ Netušil, že jednou se to opravdu stane.

Josef pocítoval velkou touhu po kněžství. Denně docházel 8 km pěšky do školy. Rodiče mu chtěli cestu k povolání umožnit i za cenu velkých obětí. Stal se knězem a jako kaplan brzy ráno otevíral kostel a dlouze klečival v modlitbě před svatostánkem. Při mši svaté na něm bylo znát hluboké soustředění. S velkou radostí připravoval děti k prvnímu svatému přijímání a s nadšením vedl věřící k účtě k Nejsvětější svátosti.

Když se nečekaně stal papežem, mohl splnit to, co mu kdysi jako malému řekl biskup. V roce 1910 vydal dva dekrety. Jeden lidem dovoľoval častěji přijímat eucharistii a druhý umožňoval, aby děti mohly přistoupit k prvnímu svatému přijímání tehdy, když rozeznají eucharistii od obyčejného chleba a jsou schopny opravdové úcty ke svátosti eucharistie. Od té doby už děti nemusí čekat, až budou mít 12 let.

Rita Konzalová pro Katechetický věstník č. 6/2014-15

Svatý Dominik Savio

Narodil se v roce 1842 v Itálii blízko Turína. Jeho rodiče byli chudí zemědělci. Od malička Dominika vychovávali v křesťanské víře. Dominik moc rád ministroval a v sedmi letech už znal nazpaměť katechismus. Velmi toužil po tom, aby mohl přijmout Pána Ježíše ve svatém přijímání. Tenkrát to však v jeho věku nebylo možné. Když kněz ve farnosti viděl jeho velikou touhu a duchovní připravenost, poradil se s dalšími kněžími a rozhodl se u Dominika udělat výjimku. Dominik tedy poprvé přijal eucharistii v sedmi letech, a to na Bílou sobotu. V tento den si Dominik zapsal čtyři zásady: „1. Budu se často zpovídat a přistupovat k svatému přijímání. – 2. Chci světit sváteční dny. – 3. Moji přátelé jsou Ježíš a Maria. – 4. Raději zemřít než zhřešit.“ Dominik měl tajně přání stát se knězem. Ve 13 letech se setkal s Donem Boskem a stal se jedním z chlapců jeho oratoře. Založil družinu hochů, kteří společně usilovali o svatost. Soutěžili mezi sebou v úsilí o ctnosti, konání dobrých skutků a pomáhání slabším. Jednou chtěl Don Bosko každému chlapci splnit nějaké přání. Dominik napsal: „Pomozte mi, abych byl svatý.“ Don Bosko mu odpověděl: „Napsals krásné přání. Mám pro tebe radu, jak toho dosáhnout: buď veselý, plň dobře své povinnosti a konej dobro.“ Dominik se stal milým kamarádem a všem rozdával radost. V 15 letech těžce onemocněl. Před smrtí se vyzpovídal a přijal eucharistii. S kamarády se loučil slovy: „Na shledanou tam, kde budeme navždy s Pánem.“ Těsně před smrtí řekl svému tatínkovi: „Ještě jsem nikdy nespátřil něco tak krásného, jako vidím teď.“ Dominik se stal patronem ministrantů a mladých.

Rita Konzalová pro Katechetický věstník č. 7/2014-15

Svatá Marie Markéta Alacoque

Svatá Marie Markéta Alacoque (čti „alakok“) se narodila se ve Francii v 17. století (r. 1647). První svaté přijímání přijala v deseti letech s velkou úctou a láskou. Prožila těžké dětství, protože jí během krátké doby zemřel otec a několik sourozenců. Sama Markéta vážně onemocněla, ale na přímluvu Panny Marie byla uzdravena. V té době pocítila touhu vstoupit do kláštera, což se uskutečnilo, když jí bylo 23 let.

Náboženská situace byla tenkrát taková, že byl prosazován názor, že člověk se musí Boha bát. Francii zaplavila přemrštěná náboženská strohost a přísnost; proto ztráceli věřící důvěru v Boha a téměř se odcizili přijímání svátostí, zejména Eucharistie.

Markéta jako řeholnice pocítovala velkou úctu k Eucharistii a hodně času trávila před svatostánkem. Několikrát se jí zjevil Ježíš, který mluvil o své veliké lásce k lidem. Hovořil také o nevděku lidí, kteří na jeho lásku neodpovídají. Vyzval Markétu, aby ho milovala celým srdcem a povzbuzoval ji, aby ho často přijímala v Eucharistii, především o prvních pátcích v měsíci.

Při dalším zjevení, které se uskutečnilo po svátku Těla a Krve Páně, vybídl Ježíš Markétu, aby byl v církvi ustanoven zvláštní svátek vyhrazený ke cti jeho milujícího Srdce. Díky Marii Markétě Alacoque se úcta ke Kristově lásce rozšířila. Po svých setkáních s Ježíšem doporučila Markéta křesťanům praxi prvních pátků v měsíci. Ježíš jí totiž dal příslib, že kdo přistoupí ke svatému přijímání každý první pátek po dobu devíti měsíců, má jistotu dobré smrti.

Papež Pius IX. ustanovil v roce 1856 pro celou církev svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova na třetí pátek po slavnosti Seslání Ducha Svatého. Úcta k Ježíšovu Srdci se velmi rozšířila. Po celém světě je mnoho kostelů zasvěceno Božskému Srdci.

Rita Konzalová pro Katechetický věstník č. 8/2014-15

Svatý Jan Pavel II.

Vlastním jménem Karol Wojtyła se narodil 18. května 1920 v polských Wadowicích. Jeho dětství ovlivnila smrt jeho matky a bratra. Maminka zemřela několik týdnů před jeho prvním svatým přijímáním; bylo mu 9 let. Otec ho vedl k modlitbě a svátostem. Karol se stal ministrantem. V té době ho ovlivnil kněz, který nastoupil do farnosti. Karol se u něj často zpovídal, aby byl připraven na přijímání Pána Ježíše. V době války denně chodil na mši svatou a svaté přijímání se stalo jeho jedinou posilou pro přežití. Utrvení o tom, že ho Bůh volá ke službě kněze, přišlo v době uzdravování po vážné dopravní nehodě. Byl vysvěcen na kněze (v roce 1946), později se stal biskupem (1958) a v roce 1978 byl zvolen papežem.

Jan Pavel II. žil z eucharistie po celý život – jako dítě, kněz, biskup i papež. Ve svých promluvách vyzýval věřící k uvědomělé a zralé účasti na eucharistii a svátosti smíření, které mají nesmírný význam. Připomínal, že eucharistická adorace dává sílu ke svědectví. Vyzýval kněze, aby učili děti adorat, protože jedině takto se jim přiblíží tajemství Kristovy přítomnosti v eucharistii.

Mladé lidi povzbuzoval, aby se shromažďovali kolem eucharistie, protože ta je pramenem jejich víry a nadšení. Jako potvrzení své veliké úcty k eucharistii vydal na konci svého života encykliku *Církev žije z eucharistie*, v níž zdůraznil, že eucharistie je největší dar, který dal Ježíš církvi, protože tím dal sám sebe.

Jan Pavel II. zemřel roku 2005 a za svatého ho prohlásil papež František v roce 2014.

Rita Konzalová pro Katechetický věstník č. 9/2014-15

Blahoslavená Chiara Luce Badano

Narodila se roku 1971 v severní Itálii v prosté rodině, kde víra byla součástí běžného života. Už v devíti letech se účastnila setkání mladých lidí z Hnutí fokoláre, které založila Chiara Lubichová, a stala se jeho nadšenou členkou. Poznávala křesťanský život ve společenství a prohloubila svůj osobní vztah k Bohu. Skoro denně se účastnila mše svaté a přijímala eucharistii. Už jako desetileté dítě prožívala intenzivní vztah s Ježíšem. Když jí maminka nechtěla pustit samotnou na letní setkání, dostala odpověď: „Mami, nejsem sama, je se mnou Ježíš.“

Vyrostla v krásné a nadané děvče a s nadšením se věnovala sportu. Měla mnoho přátel. V 17 letech jí lékaři zjistili zhoubný kostní nádor. Před důležitým vyšetřením se vyzpovídala a šla ke svatému přijímání. Nemoc přijala s důvěrou v Boží lásku. Často opakovala modlitbu: „Pane, chceš-li to ty, chci to i já.“ Rodiče ji doprovázeli na všechna vyšetření a během nich klečovali v nemocniční kapli a prosili Ježíše v eucharistii o sílu pro ně a pro jejich dceru.

V době nemoci si Chiara dopisovala se zakladatelkou Hnutí fokoláre. Ta jí dala nové jméno *Luce* (= Světlo). Chiara svým životem a tváří nové jméno neustále potvrzovala.

Často ji navštěvovali kněží, několikrát i místní biskup. Přinášeli jí Ježíše v eucharistii jako posilu. Když nemohla chodit, řekla: „Už nemám nohy, ale Pán mi dal křídla.“ Poslední den stále opakovala slova: „Přiď, Pane Ježíši.“ A Ježíš přišel. Nečekávaně se u ní zastavil kněz s eucharistií, kterou přijala jako „pokrm na cestu“. Svým vrstevníkům a kamarádům napsala poselství: „Já již nemohu běžet, a proto bych vám chtěla – jako na olympiádě – předat pochodeň. Máte jen jeden život a stojí za to ho dobře využít.“

Rita Konzalová pro Katechetický věstník č. 10/2014-15